

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 113.852 van 18 december 2002
in de zaak A. 101.770/VII-23.306**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. DE SIMONE,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Sint-Jansplein 49, bus 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Joegoslavische nationaliteit, op 2 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 december 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAMOOT, die, loco advocaat E. DE SIMONE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 26 maart 2000 en verklaarde zich op 28 maart 2000 vluchteling.

1.2. Op 19 juli 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 november 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 26 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees uit Zuid-Servië (Joegoslavië), meerbepaald uit Rajince (gemeente Preshevo) zijn. Op 27 augustus 1998 zou betrokkene thuis door acht leden van het Kosovaars Bevrijdingsleger (UÇK) opgeroepen zijn om met hen mee te gaan strijden. Betrokkene zou daar niet onmiddellijk op ingegaan zijn en later ook niets meer van dit leger hebben vernomen. Op 1 januari 2000 zou de Servische politie bij betrokkene thuis een huiszoeking uitgevoerd hebben op zoek naar hem. Betrokkene zou toen echter niet thuis geweest zijn. Op 22 februari 2000 zou de Servische politie opnieuw bij hem thuis langsgeweest zijn, ditmaal op zoek naar wapens. Betrokkene zou zich tijdens deze huiszoeking op

zolder verscholen hebben. Betrokkene zou nog tot 23 maart 2000 ondergedoken zijn bij zijn oom in Rajince, waarna hij via Macedonië, Bulgarije, Kroatië en Slovenië naar België reisde, waar hij op 28 maart 2000 asiel aanvraagde.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene, die niet in het bezit is van enig Joegoslavisch identiteitsdocument, geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Zuid-Servië, en meerbepaald uit Rajince. Bij de vraag naar zijn Joegoslavische identiteitsdocumenten verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn identiteitskaart door de Servische politie werd geconfiscieerd. Op het Commissariaat-generaal echter verklaarde betrokkene dat hij nooit Joegoslavische identiteitsdocumenten in zijn bezit zou hebben gehad. Betrokkene kon verder geen correcte beschrijving geven van de courant gebruikte Joegoslavische identiteitsdocumenten. Zo stelde betrokkene dat een Joegoslavische geboorteakte een pasfoto draagt. Een Joegoslavische geboorteakte is, in tegenstelling tot een Albanese geboorteakte, echter nooit voorzien van een pasfoto. Tevens kende hij de courant gebruikte Albanese benaming van dit document niet (zie verhoorverslag CGVS, p. 2 en 10). Voorts stelde hij dat in een Joegoslavische identiteitskaart de pasfoto en alle persoonsgegevens op de eerste linkerbladzijde staan en dat er op de eerste rechterbladzijde een tekst in het Servisch gedrukt staat.

Tevens stelde hij dat een Joegoslavische identiteitskaart slechts twee pagina's omvat (p. 3 en 11). In werkelijkheid staat de foto in een Joegoslavische identiteitskaart echter bovenaan op de eerste rechterbladzijde, waaronder het rijksregisternummer, het adres, de geldigheidsduur, de datum van uitgifte en een handtekening vermeld staan. Voorts zitten er in een Joegoslavische identiteitskaart nog enkele pagina's waarop adreswijzigingen kunnen worden aangeduid. Ten slotte stelde betrokkene dat in een Joegoslavisch paspoort de pasfoto zich op de eerste linkerzijde bevindt en wist hij niet wat er op de eerste rechterbladzijde staat (zie p. 3 en 13). In werkelijkheid bevindt de pasfoto zich in een Joegoslavisch paspoort echter op de rechterbladzijde.

Voorts kon betrokkene geen (correcte) informatie geven over de topografie van Servië in het algemeen en de plaats waar hij geboren en getogen is in het bijzonder. Zo kon betrokkene spontaan slechts vier namen van omliggende dorpen van Rajince opnoemen (namelijk Corotis, Letovicë, Goric en Meanic) (zie p. 3). Drie van deze dorpen (namelijk Corotis, Goric, Meanic) zijn bovendien niet terug te vinden op een gedetailleerde topografische kaart (schaal 1/50.000). Voorts herkende betrokkene Bukovc, Gospoincë, Vërban, Borofc, Samolicë, Negovac, Biljaq, Krajmirofc, Zujincë, Bratoselce en Tushajë niet (zie p. 4 en 6), terwijl dit buurdorpen zijn van Rajincë. Rahovicë herkende hij wel, maar hij kon het niet situeren (zie p. 5). Voorts kende betrokkene ook geen namen van straten, monumenten, scholen, cafés en fabrieken in Preshevo, de hoofdplaats van zijn gemeente, die hij naar eigen zeggen reeds verscheidene malen bezocht had (zie p. 5). Tevens kende hij de naam niet van de rivier die door Preshevo loopt (zie p. 5). Betrokkenes kennis van de Servische taal is bovendien uiterst beperkt, zelfs courant gebruikte Servische termen voor markt, politie, Ministerie van Binnenlandse zaken en Joegoslavische inlichtingendienst herkende hij niet (zie p. 3, 4 en 6). Voorts kende betrokkene de hoofdstad van Joegoslavië en de republieken van het voormalige Joegoslavië niet (zie p. 5 en 9). Tevens kende hij de correcte officiële naam van het Joegoslavische leger niet (zie p. 6). Hij kende ook geen enkel(e) naam van een politieke partij uit Joegoslavië (zie p. 6). Bovendien herkende hij noch de afkorting van de naam van het "Bevrijdingsleger van Preshevo, Medvegje en Bujanoc", noch de naam van de hoofdbasis van dit leger (p. 6), terwijl het algemeen bekend is in Zuid-Servië dat dit leger sinds eind 1999 - begin 2000 een gewapende "bevrijdingsstrijd" voert voor de Albanezen in Zuid-Servië.

Voorts dient er nog gewezen te worden op een aantal ernstige lacunes in betrokkenes opeenvolgende verklaringen. Zo repte betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over de drie invallen die de Serviërs (op 1 januari 2000 en 22 februari 2000) en de Albanezen (op 27 augustus 1998) sinds 1998 zouden hebben gedaan bij betrokkene thuis en vermeldde hij er enkel dat hij op straat verscheidene malen zou zijn lastiggevallen door Serviërs.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat de door betrokkene opgegeven reisweg van Servië naar België in zijn opeenvolgende verklaringen niet eensluidend is. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken sinds 23 maart 2000 via Servië, Kroatië en Slovenië naar België te zijn gekomen, terwijl hij op het

Commissariaat-generaal verklaarde sinds 23 maart 2000 via Macedonië, Bulgarije, Kroatië en Slovenië naar België te zijn gekomen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan betrokkene's beweerde afkomst en vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 149 van de Grondwet; dat de verzoekende partij stelt dat zij de tegenstrijdigheden formeel tegensprekt en dat zij steeds heeft voorgehouden nooit in het bezit te zijn geweest van Joegoslavische identiteitsdocumenten, wat ook de reden is voor het feit dat zij geen exacte beschrijving kan geven van deze documenten; dat de verzoekende partij verder nog aanvoert dat zij op de meeste vragen met betrekking tot haar geboortestreek wel correct wist te antwoorden, maar dat dit in de bestreden beslissing wordt verzwegen; dat, tenslotte, steeds volgens de verzoekende partij, op "objectieve en nauwkeurige wijze" moest worden nagegaan of zij, "gelet op haar herkomst en op de gespannen situatie in Zuid-Servië, als Albanees sprekende niet een gegronde vrees voor haar veiligheid kan koesteren in de zin van de Conventie van Genève";

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat artikel 149 van de Grondwet alleen van toepassing is op beslissingen van rechtsprekende organen, en niet, zoals te dezen, op beslissingen van organen van het actief bestuur;

Overwegende dat, uit de wijze waarop het middel is geadstrueerd blijkt dat de verzoekende partij ook de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht; dat het niet onredelijk is dat die overheid, wanneer de asielzoeker geen documenten kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij terzake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald; dat, die vaststelling volstond om redelijkerwijze te besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van het recht van verdediging, doordat het verhoorverslag waarop de bestreden beslissing is gebaseerd met de hand werd geschreven en sommige gedeelten onduidelijk zijn zodat zij niet met zekerheid kan nagaan of de gegeven motivering steun vindt in de door haar afgelegde verklaringen;

Overwegende dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bovendien niet aanduidt welke gedeelten van het verhoorverslag onduidelijk zouden zijn; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.